

MỤC LỤC

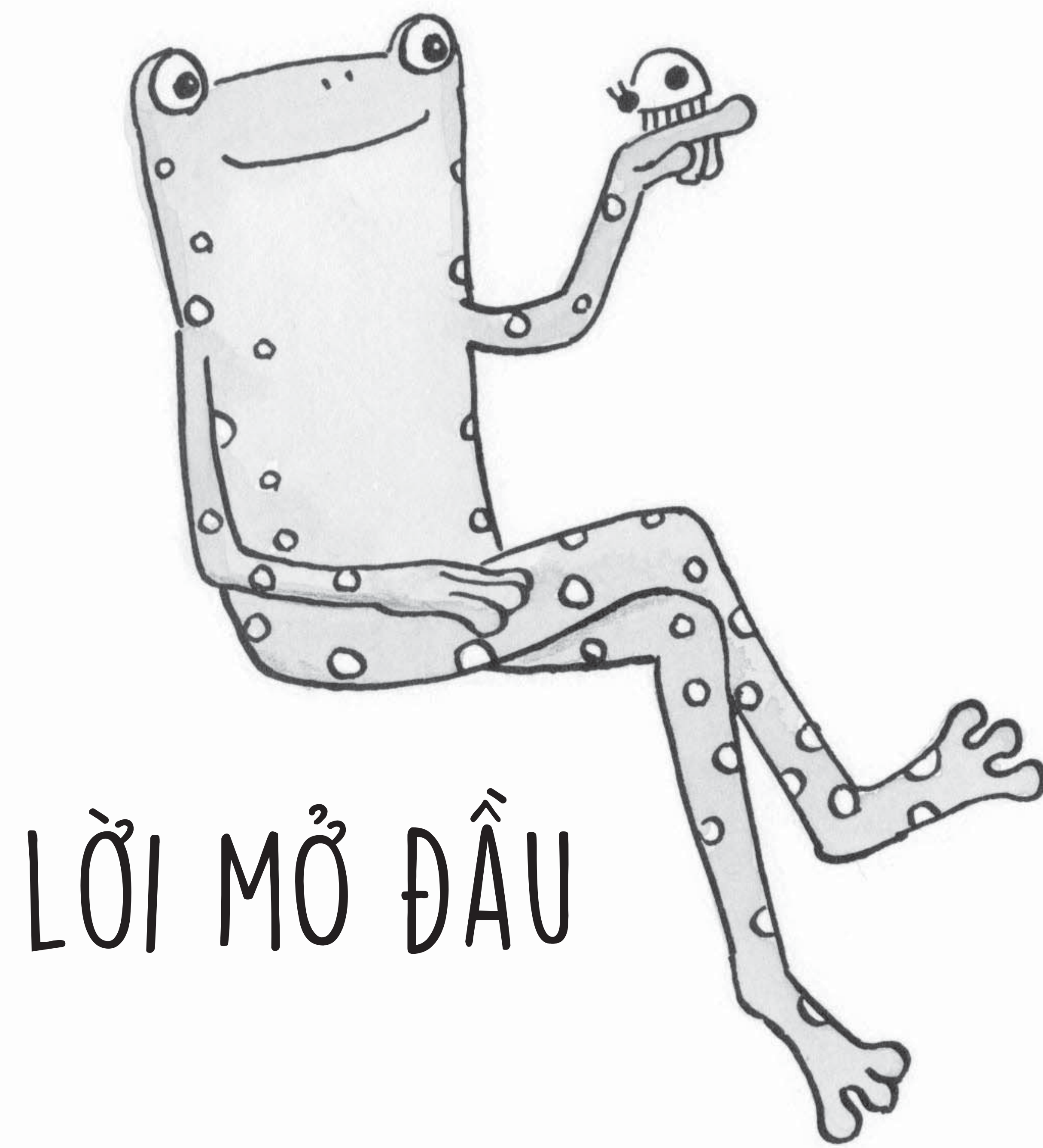
LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: TUYẾT MÙA XUÂN.....	7
CHƯƠNG 2: GIÀY ĐI TUYẾT.....	11
CHƯƠNG 3: XIN HÃY GIÚP ĐỠ!.....	17
CHƯƠNG 4: ĐI MÀ, BỐ?.....	30
CHƯƠNG 5: GẶP GỠ MÈO CÁNH BƯỚM.....	35
CHƯƠNG 6: BĂNG!.....	39
CHƯƠNG 7: VỪA KỊP LÚC.....	45
CHƯƠNG 8: KHÔNG HƠN!.....	49
CHƯƠNG 9: MỘT CUỘC THỬ NGHIỆM.....	55
CHƯƠNG 10: KHOAI TÂY DAI NGOÁCH.....	59
CHƯƠNG 11: CUỐI CÙNG!.....	67
CHƯƠNG 12: PHÉP MÀU?.....	81
CHƯƠNG 13: ĐẾN LÚC RỒI.....	85
CHƯƠNG 14: TIẾNG GỠ?.....	93
CHÚ GIẢI.....	98

DÀNH TẶNG SYLVIE VÀ GRAHAM – ML

DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.

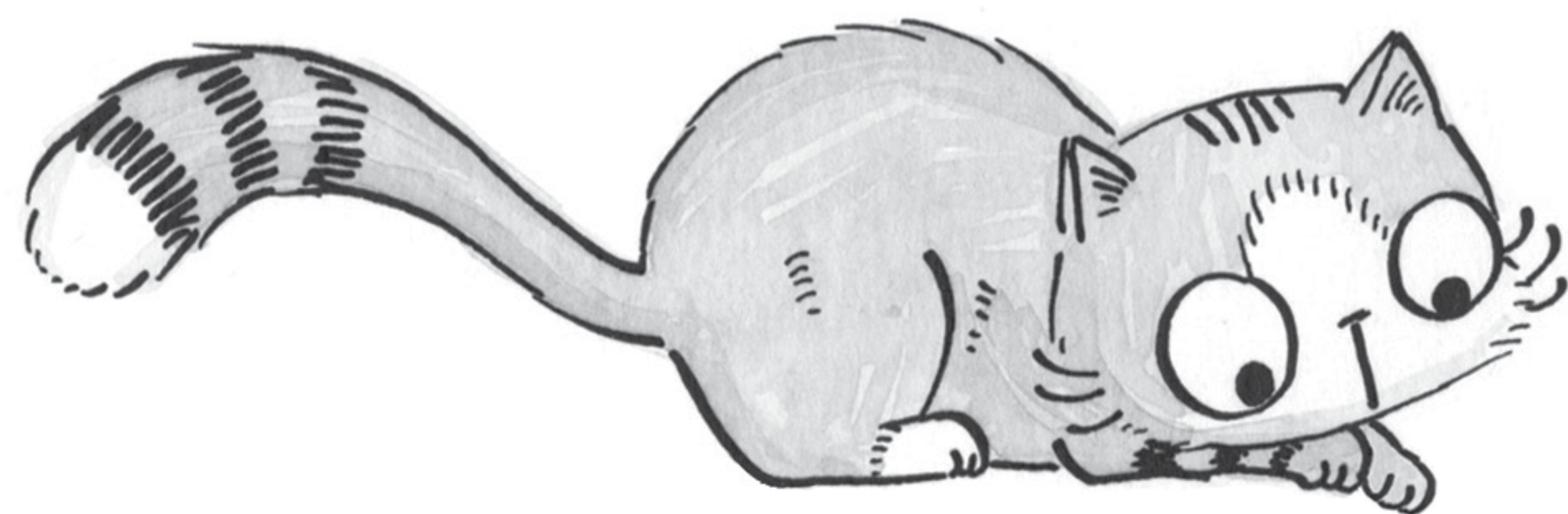
LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*.

Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí đang đợi bên ngoài nhà tôi đấy. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...

CHƯƠNG I

TUYẾT MÙA XUÂN

Một đợt tuyết lác rác như bột lấp lánh trong không khí và rơi xuống mặt tôi.

Hừ hừ. Tôi toét miệng cười.

Tuyết. Thật là. Tuyết. Và trận tuyết này đặc biệt tuyết vời vì nó là trận tuyết bất ngờ vào mùa xuân. Tôi đã nghĩ phải gần một năm nữa mới lại được nhìn thấy tuyết.

Khi cúi xuống để nắm thêm một vốc đầy bông tuyết trắng như bột phủ đầy bãi cỏ, tôi nghe thấy tiếng đập thình thịch đằng sau.

Quay người lại, tôi thấy một khuôn mặt nhỏ màu cam đang áp vào cửa sổ.

Mừ-hừ-hừ.

Xá Xị tội nghiệp. Nó ghét nước lắm. Và bởi vì tuyết tan thành nước khi bàn chân ấm áp của nó chạm vào? Phải. Tôi yêu tuyết bao nhiêu thì nó ghét tuyết bấy nhiêu.

Mừ-hừ-hừ. Thình thịch.

Tôi lê bước tới và đặt tay lên khung cửa sổ. Bên trong, Xá Xị nhấc chân của mình lên cùng một chỗ. Hừm...

“Chờ một chút, Xá Xị. Để tớ tìm Kính Tư Duy đã. Phải có cách để cậu có thể ra ngoài chơi mà không bị ướn chú!”

Tôi chạy đến nhà kho và nhòm vào trong. Nó đây rồi – cạnh một vài cuốn nhật kí khoa học cũ của mẹ.

Tôi nắm lấy Kính Tư Duy của mình, rồi dừng lại một chút để lướt tay qua bức ảnh trong một cuốn nhật kí. Ghi chú của mẹ tôi viết rằng sinh vật trong ảnh là một *tiểu yêu* (gọi nghe mới vui làm sao) và tôi có thể cảm nhận được bộ lông mềm như tơ của nó qua bức ảnh. Tôi mỉm cười. Những bức ảnh các sinh vật huyền bí luôn làm tôi kinh ngạc. Mẹ đã cho tôi máy ảnh và tôi được phép chụp một bức ảnh về mỗi sinh vật huyền bí mà tôi giúp đỡ. Tôi muốn thêm chúng vào nhật kí khoa học của mình kèm các ghi chú. Vì mỗi bức ảnh đều lưu lại một chút phép thuật cùng với nó, nên đó là cách tuyệt vời để nhớ

về những người bạn kì diệu dễ thương mà tôi từng kết bạn.

Tôi đeo Kính Tư Duy lên đầu, đảm bảo rằng chúng ở gần bộ não của mình (để nhanh chóng đưa ra cho tôi những ý tưởng tuyệt vời), và chạy lại chỗ chú mèo buồn bã tội nghiệp bên cửa sổ.

CHƯƠNG 2

GIÀY ĐI TUYẾT

Xá Xị nhìn thấy Kính Tư Duy trên đầu tôi bèn tươi tắn hẳn lên.

Bây giờ tôi chỉ cần động não. Hừm! Có lẽ làm một thiên thần tuyết sẽ giúp được! Tuyết lạnh lạnh gây cảm giác nhồn nhột sau gáy khi tay chân tôi vung vẩy. Ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu đã làm tôi cười phá lên. Tôi có thể đặt Xá Xị vào trong một quả bóng nhựa lớn. Khi nó bước đi, quả bóng sẽ lăn và những bàn chân nhỏ của nó

sẽ không bao giờ bị ướt! Được rồi, có lẽ nó sẽ không chịu làm thế đâu. Nhưng nghe cũng thú vị đấy chứ. “Tốt lắm, Kính Tư Duy.” Tôi cười khúc khích khi làm xong một thiên thần tuyết.

Tôi đứng dậy và phúi người, một chút bụi tuyết nhỏ lên vào trong ủng của tôi. Tôi rùng mình. Giải pháp thứ hai nảy ra trong đầu tôi. “Ồ! Mình thích nó!” Tôi thốt lên rồi chạy tới cửa bếp.

